

劍寒出山

กระบี่คู่ทานซ่าน

2

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

ท้าวต๋ายี่เจี๋ยวันเว่ยเซิงจื่อ (好大一卷卫生纸) เขียน
สนสรายุ แปล ขว่งเฟิงชุยคู่ตัง (狂風吹褲襠) ภาพ

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

everY

ทดลองอ่าน

everY

ทดลองอ่าน

everY

ทดลองอ่าน

กระบี่คู่หานาน 2

คำขวัญ: ความเป็นเอกฉันท์ ความเป็นเอกฉันท์

《劍出寒山》(Jian Chu Han Shan)

Vol.02

Copyright © 好大一卷衛生紙 (Hao Da Yi Juan Wei Sheng Zhi)

Thai edition rights under license granted by 北京晋江原创网络科技有限公司
(Beijing Jinjiang Original Network Technology Co., Ltd.)

Thai edition copyright © 2020 Jamsai Publishing Co., Ltd.

Thai edition arranged through JS Agency Ltd., Taiwan

Illustrations granted under license granted by Reve Books Co., Ltd, Taiwan

Illustrations by 狂風吹禪襠

Thai translation copyright © 2020 Jamsai Publishing Co., Ltd.

Thai edition arranged through JS Agency Co., Ltd., Taiwan

All rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2698-4

ภาพปก ขว้างฟุ้งซ่าน (狂風吹禪襠)

จัดพิมพ์โดย

สำนักพิมพ์เอเวอร์วาย (ในเครือบริษัท แจ่มใส พับลิชชิง จำกัด)

285/33 ถนนเจริญสุขุมวิท แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล everybook2015@gmail.com

เว็บไซต์ www.facebook.com/everyyyy

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บั๊ค เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกอก-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกอก จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 379 บาท

พินิจ

กระดานอบสายตา

ห้องโถงสายตาคุณ

www.greenread.com

คำนำ

เป็นอย่างไวกันบ้างคะ หลังอ่าน 'กระป๋องห่านาน เล่ม 1' จบแล้ว อดจะร้อง 'แหมมม...' ให้กับความซึ้งของพระ-นายคู่นี้ไม่ได้เลยจริงๆ ไซ้ใหม่คะ แต่ในเล่ม 2 นี้ ท่ามกลางภัยร้ายเหตุวุ่นวายต่างๆ ทั้งนอกและในสำนัก เมื่องเสวยหลิได้รับรู้ถึงตัวตนของคนข้างกายแล้วละคะ และพวกเขาทั้งคู่ก็เริ่มรู้ใจตัวเอง แถมบทจะแสดงออกอย่างชัดเจนขึ้นมา ก็น่าหมั่นไส้ไม่น้อยเลยจริงๆ

อยากรู้กันแล้วไซ้มั้ยละคะ ว่าอสุรเพียงพอนจะเป็นอย่างไรเมื่อรู้ว่าศิษย์คนโตของเขาคือจี่เซียว และอริยกระบี่ของเราจะมีอะไรมาเปย์คู่ร่วมบำเพ็ญตัวน้อยอีกบ้าง คีในแดนสนธยาจะจบลงเช่นไร จากนั้นทั้งสองจะได้อยู่ร่วมกันอย่างสงบสุขหรือยัง ไปติดตามกันต่อเลยดีกว่าคะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์เอเวอร์ไว

นิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องที่แตกต่างกันจากจินตนาการของผู้อื่น
ไม่มีความเกี่ยวข้องกับบุคคล สถานที่ หรือเหตุการณ์จริงใดๆ

สำหรับผู้อ่านที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไป

โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยาย everY ได้ที่

www.facebook.com/everyyyyy

บทที่ 65

สหายอันใด

เมิ่งเสวี่ยหลี่กับจี้เซี่ยวทะยานอยู่เหนือหมู่เมฆ ทางช้างเผือกเหนือศีรษะ สองประกายแวววาว ทะเลเมฆพลิกม้วนอยู่ใต้ฝ่าเท้า

เพราะส่วนสูงที่ต่างกัน ยามเมิ่งเสวี่ยหลี่ชูกลามิ่ล้นผ่านฉนวนไฉ่เหนือหัว จึงแลดูไร้เตียงसान่าขบขัน แต่เขากลับรู้สึกว่าตัวเองยอเยียมเป็นที่สุด ก่อนหน้านี้ จี้เซี่ยวพาเขาเหาะเหินเดินทางได้ลม เคลื่อนเมฆขึ้นหมอกโดยไม่ต้องอาศัยพลังจากภายนอก ส่วนยามนี้เขาควบคุมเวทศัสตราที่จี้เซี่ยวทิ้งไว้ให้ ดูแลบุตรของจี้เซี่ยวตอบแทนบุญคุณของอีกฝ่าย ทุกสิ่งล้วนเป็นวัฏจักรที่สมบูรณ์ นี่คงเป็นช่วงเวลาที่ยิ่งใหญ่ที่สุดทั้งยามเป็นมนุษย์และยามเป็นอสูรของตน

จี้เซี่ยวที่อยู่ทางด้านหลังสองมือโอบประคองอยู่บนเอวของเขา สองร่างแนบชิดอยู่ด้วยกันราวกับอยู่ได้ร่วมกัน

เอวของเมิ่งเสวี่ยหลี่อ่อนนุ่มยืดหยุ่น แบบบางแค่นิ้วคืบ อรชรอันแน่น คล้ายผิวน้ำในสระบนยอดเขาฉางซุน สะอิดสะอ้งไม่ต่างอันใดกับก้านบัว แม้ถูกปลาในสระบาดทางใส่เพียงแผ่วก็ระรัวไหวสั่น ทว่าสายเส้นลื่นเรียบที่ถูกหุ้มห่ออยู่ใต้แพรพรรณอาภรณ์นั้นกลับอ้อมเอิบเต็มเปี่ยมไปด้วยพลัง

แม้สองมือของจี้เซี่ยวจะเกาะกุมอยู่บนเอวเมิ่งเสวี่ยหลี่ แต่ใจเขากลับสงบนิ่ง ไม่สะท้านไหวสั่นหรือเกิดแรงปรารถนาเอ่อตัน เช่นนี้นับว่ามีคุณธรรมเกริกไกรยิ่ง

น่าเสียดายที่เมิ่งเสวี่ยหลี่ไม่ยอมปล่อยให้มันเป็นเช่นนั้นนานนัก หันใบหน้า

กลับมาบ่อยๆ อย่างไม่รู้ตัว ถามว่า "เมื่อครูเจ้าบอกว่าหากทำลายกำแพงโลกได้ ย่อมสามารถเด็ดดวงดาวได้ เจ้าเชื่อหรือว่าการบรรลุมรรคาขึ้นสู่แดนเซียน กลางวันแสดๆ นั้นมีอยู่จริง มิใช่คำลือคำเล่าอ้างอันใด"

เอวอ่อนนุ่มยืดหยุ่นในมือขยับไหวไปมา ลมหายใจร้อนผ่าวพัดผ่าน ข้างหู ไอลู่นลอดผ่านเข้าไปภายในประหนึ่งสายลมยามวันสันต์ที่เพียรพัดผ่าน ต้นไม้เฝ้าเจ้าให้มันผลิดอกออกผล จี้เสี่ยวไบหูแดงระเรื่อ หลับตา

"มิใช่คำลือคำเล่าอ้าง" จี้เสี่ยวลืมตา น้ำเสียงยังคงสงบมั่นคง อาจท่วมตำกว่ายามปกติบ้างเล็กน้อย "วันหน้าข้าจะพาเจ้าไป"

"ข้าต่างหากที่จะพาเจ้าไป ข้าใกล้บรรลุแล้ว เจ้าคงนึกไม่ถึงกระมัง"

ทางช้างเผือกเต็มฟ้า เมฆเสวยหล่นถึงกาลภาคหน้า ไว้สืบรู้สาเหตุ การตายของจี้เสี่ยวแนซัด เลี้ยงดูบุตรของจี้เสี่ยวจนเติบโตใหญ่ ช่วยให้ปณิธานที่อีกฝ่ายวาดหวังไว้บรรลุเป็นจริง ถึงตอนนั้นเขาจะใช้ชีวิตเยี่ยงมนุษย์แทนจี้เสี่ยว ขึ้นไปยังนาชั้นสูงสุด คำสูลี้ได้สมุทรที่ลึกที่สุด ทำลายกำแพงกันขวาง ค้นหา สืบเสาะเรื่องราวสรรพสิ่งนอกโลกทั้งหลายที่ยังมีผู้ใดล่วงรู้

จี้เสี่ยวเค้นมือที่เกาะกุมอยู่บนเอวของเมฆเสวยหล่นเบาๆ พุดด้วยน้ำเสียงหนักแน่น "อย่าขยับ เลิกพูดได้แล้ว"

จี้เสี่ยวครุ่นคิดถึงคราวก่อนตอนที่ประคองร่างเมฆเสวยหล่นไว้ในอ้อมแขน เหาะเหินด้วยกาลมีสินผ่านผัน ร่างของพวกเขาสองคนก็แนบชิดกันเช่นนี้ แต่หาเมื่อใดคิดปกติไม่ ทว่ายามนี้กลับแตกต่าง

ไอร้อนจากฝ่ามือของจี้เสี่ยวที่อยู่บนเอวแทรกทะลุแพรพรรณเข้ามา ในที่สุดเมฆเสวยหล่นก็รับรู้ถึงความผิดปกติ

"เหตุใดหัวใจเจ้าถึงเต้นเรวนัก กลัวจะถูกข้าจับโยนลงไปอย่างนั้นหรือ"

จี้เสี่ยวนิ่งงัน "..."

เมฆเสวยหล่นเข้าใจว่าตนรู้จุดอ่อนของผู้เป็นศิษย์ดี "วันหน้าหากเจ้ายังคงไม่เคารพจี้เสี่ยว ข้าจะตะโกนอ่านบทความที่เจ้าเขียนกรอกหูเจ้าดังๆ หากไม่เคารพอาจารย์ กล่าวพูดจาเหลวไหลอีก ข้าจะพาเจ้าขึ้นฟ้า นี่คือกฎของ ยอดเขาดวงซุนของเรา"

"เจ้าว่าเซ่นไรก็เซ่นนั้น" จี้เซียวร้องไห้ไม่ได้หัวเราะไม่ออก ก้มหน้ามอง
"...พวกเรามาถึงแล้ว"

เมิ่งเสวี่ยหลี่มองลงไปที่ทางด้านล่าง ที่อยู่หลังเมฆหมอกคือลานขนาดยักษ์
ในเมืองจางยางซึ่งปรากฏให้เห็นอยู่เลาๆ เขาลดความเร็วลงทีละน้อย ค่อยๆ
ไต่ระดับลง

"ไม่ชู้เจ้าแล้ว พอคืบเคยก็ไม่เป็นไรแล้วละ ข้ามีสหายเก่าคนหนึ่งบินเร็ว
กว่านี้อีก ตอนพาข้าเหินขึ้นฟ้าใหม่ๆ ข้าเองก็ลำบากไม่น้อยเหมือนกัน"

"หืม?"

"เขาพุ่งซ้ายทะลวงขวา ประเดี๋ยวหยุดประเดี๋ยวเลี้ยว ทำข้าร่วงไปไม่รู้
ตั้งกี่ครั้งต่อกี่ครั้ง ก่อนจะวนมารับข้าใหม่ เดิมข้าอำปากหมายจะบอกเขาว่า
ไม่เป็นไร เพราะไม่ว่าจะตกลงไปยังไงข้าก็ไม่ตาย แต่สุดท้ายกลับอาเจียน
รดหัวเขา ฮ่าๆ"

"สหายเซ่นไรกัน" *ดูท่าคงเป็นอสูรนกยูงนิสัยมุทะลุหน้าตาตงตามตนนั้น*
เป็นแน่ ข้าลาโลกไปได้ไม่ทันไร อสูรตนนั้นก็ใจกล้านุกยกอดเขาข้างซุน ดิมชา
กินของว่าง แกล้งปลานในของข้า ข้ายังล่อลวงคู่ร่วมบำเพ็ญของข้าอีก

เมิ่งเสวี่ยหลี่คิดว่าอีกฝ่ายไม่รู้ "สหายชั่วอย่างไรเล่า ข้อดีคือเขาเป็นคน
เปี่ยมน้ำใจ ข้อเสียคือชอบแกล้งคน โดยเฉพาะเด็กน้อยไม่รู้ประสีประสา ทว่า
ตอนนี้เขาเปลี่ยนไปมากแล้ว โดยเฉพาะรูปร่างหน้าตา เหมือน..."

ยังไม่ทันพูดจบ ลำแสงสีฟ้าเฉียวสายหนึ่งก็วาดผ่านปากฟ้ายามรัตติกาล
ในลำแสงระคนไว้ซึ่งสีชมพูแสดงดงามเยี่ยงดาวตกทางยาว

เมิ่งเสวี่ยหลี่ตะลึงมองลำแสงเบื้องหน้า "เหมือน...เซ่นนี้...เซวี่ยเซียนหมิง!
นกยูง!" ครั้นได้สติ เมิ่งเสวี่ยหลี่ก็ควบคุมแมลงปอไม่ไผ่ยักษ์ให้บินตามไปอย่าง
รวดเร็ว

จี้เซียวช่วยเมิ่งเสวี่ยหลี่ประคองกาลมิลิ้นผ่านผืนมือของเขาทาบทับอยู่
บนมือของอีกฝ่าย คอยช่วยบังคับทิศทาง "ระวังหน่อย"

เมิ่งเสวี่ยหลี่คิด เป็นไปไม่ได้ แดนสนธยาไหนเลยจะอาภรรพ์เซ่นนี้
พูดถึงใครคนนั้นก็โผล่ออกมาให้เห็น

ท่ามกลางภูผาลำธารโอบล้อม ที่ราบกว้างใหญ่กลางแดนสนธยา หมู่ตาดหนักสิ่งปลูกสร้างที่ถูกทิ้งร้างเนิ่นนานเหล่านั้นถูกเรียกขานว่าเมืองจางยวง รอบทุ่งกว้างร้างผู้คน เมืองเสวี่ยหลี่กับจี้เซี่ยวรอนลงมาหยุดอยู่นอกเมือง ครั้งแรกไม่คุ้นเคย ครั้งที่สองคุ้นชิน คราวนี้ไม่มีเสียงอีกที่ก่อกวนจิตใจจนเกิดเป็น หลุมลึกขึ้นบนพื้นอีก

เมืองเสวี่ยหลี่อดที่จะเอ่ยถามไม่ได้ "เจ้าเห็นหรือไม่ ข้าไม่ได้ตามาผิดใช่หรือไม่" จี้เซี่ยวจูงเขาอ้อมหินผ่านป่า "ทางนี้"

กระทั่งมาถึงริมธาร เสียงน้ำไหลเสียว จู่ๆ ด้านหน้าก็ปรากฏเงาคนผู้หนึ่ง "เสวี่ยหลี่ เจ้ากำลังตามหาข้า?"

แสงจันทร์ลอดผ่านแมกไม้ ฉายจับอยู่บนใบหน้าคนผู้นั้น เมืองเสวี่ยหลี่ ขมวดคิ้ว "เหตุใดถึงเป็นเจ้าได้ สหายของเจ้าเล่า"

จึงตีี่ยมพลางเดินขึ้นหน้า "พวกเขาไปกันก่อนแล้ว ข้าอยู่ที่นี้เพื่อตามหาเจ้า คนเรามีจากมีพานพบ พวกเราสองคนนับว่าพันหัตถ์วาสนาพบพานจริงๆ"

จี้เซี่ยวรู้ดีอยู่แก่ใจ เขาทำเพียงมองดูอยู่เฉยๆ ไม่เข้าไปขัดขวาง

เมืองเสวี่ยหลี่ยิ้ม "มีวาสนาหรือ ต่อให้ชาติหน้าก็ไม่มี"

"จี้เซี่ยวมิได้ แล้วเหตุใดข้าถึงจะมีไม่ได้ ข้าด้อยกว่าเขาตรงที่ใด"

เมืองเสวี่ยหลี่กลอกตาไปมา พุดด้วยอารมณ์ลึกลับ "เขาคือ 'แดนมนุश्य' ไร้พ่าย' จี้เซี่ยวเงินเหริน อายุเพียงสิบหกข้าก็ชอบเขาแล้ว แล้วไหนเลยจะชอบผู้อื่นได้อีก"

จี้เซี่ยวกลั้นไม่ไหวหัวเราะออกมา ต่อให้รู้ว่าคู่ร่วมบำเพ็ญกำลังพูดโกหก เขาก็ยังอยากหัวเราะอยู่ดี

จึงตีถามอีก "เช่นนั้นเจ้าชอบจี้เซี่ยว หรือชอบฐานะแดนมนุश्यไร้พ่าย ของเขา หากวันหน้าข้าบรรลุปรมัตถ์ เป็นหนึ่งในได้หัตถ์ อยู่เหนือผู้คนทั้งปวง เจ้าจะชอบข้าเช่นกันใช่หรือไม่"

เมืองเสวี่ยหลี่หัวเราะเย็นชาออกมา โบกมือฟาดกระหม่อมอีกฝ่าย "ชอบเจ้า ก็บ้าแล้ว เจ้าคนกบฏบัดซบ!"

'จึงตี' ตะลึง ก่อนจะหัวเราะเสียงดังลั่น "ฮ่าๆๆๆ ถูกเจ้าจับได้อีกแล้ว"

"ไม่สนุกเลยสักนิด!"

รูปร่างหน้าตาของเซวี่ยเซียนหมิงแปรเปลี่ยนกลีบกลาย โฉมหน้างดงาม
ขี้เล่นแท้จริงปรากฏขึ้นอย่างรวดเร็ว

เมิ่งเสวี่ยหลี่หันมองไปทางจี้เซียว แนะนำให้อีกฝ่ายรู้จักด้วยน้ำเสียง
แฝงความรู้สึกวิตกกังวลเล็กๆ "นี่คือสหายของข้า เออ...นกยูง...ตัวหนึ่ง"

จี้เซียวพยักหน้า อคติที่ศิษย์พี่หูเชื่อมิต่ออสูรหาได้ส่งผลอันใดต่อจี้เซียว
"นี่คือศิษย์คนโตของข้า เซียวถึงอวีน" เมิ่งเสวี่ยหลี่ถามเซวี่ยเซียนหมิง
"เจ้ามาได้อย่างไร"

เซวี่ยเซียนหมิงไม่ตอบ เขาพินิจพิจารณาหูเชื่อมิต่ออสูรถึงอวีน

คนเช่นนั้นผู้ใดจะมองข้ามได้ มิใช่เพราะรูปร่างหน้าตา หากแต่เพราะ
บุคลิกลักษณะขัดแย้ง เขายืนอยู่ที่นี่ ไม่อาจบอกได้ว่าเขามีคุณธรรม
ความประพฤติสูงส่ง หรือเพียงไม่แยแสโลกกันแน่

คนในยากเห็นทะลุปรุโปร่ง คนนอกกลับเห็นทุกอย่างกระจ่างชัด หลายวัน
มานี้เมิ่งเสวี่ยหลี่กับเซียวถึงอวีนอยู่ด้วยกันตลอดทุกเช้าค่ำ ความสัมพันธ์
ชิดใกล้มากขึ้นโดยไม่รู้ตัว เมื่อครู่เซวี่ยเซียนหมิงเห็นอีกฝ่ายงู้มือเมิ่งเสวี่ยหลี่
ให้รู้สึกว่บรรยากากระหว่างพวกเขาสองคนคล้ายคลุ้มเครือแปลกประหลาด
ยากจะบรรยาย หรือสัมพันธ์ระหว่างศิษย์อาจารย์แดนมนุษย์ล้วนเป็นเช่นนี้?

เซวี่ยเซียนหมิงกำลังจะถาม "เจ้า..."

จู่ๆ จี้เซียวก็พูดขึ้น "พวกเจ้าไม่ได้พบกันนาน สนทนากันตามสบายเถิด"
พูดจบเขาก็มุ่งหน้าเดินเข้าไปในป่าลึกเพียงลำพัง เปิดโอกาสให้อสูรทั้งสอง

เมิ่งเสวี่ยหลี่บอกกับจี้เซียว "เจ้าก็อย่าไปไกลเกินไปนัก เมืองจางอันตราย
มีอะไรที่ريبةตะโกนเรียกข้า!"

เซวี่ยเซียนหมิงมองดูเมิ่งเสวี่ยหลี่ด้วยสายตาทะเยียมเยียด "เจ้าเป็นอาจารย์
หรือเป็นแม่ไก่ปกป้องลูกไก่กันแน่"

เมิ่งเสวี่ยหลี่ชูก้ามมีลื่นผ่านผืนขึ้น มองไปยังธารน้ำไหลเซียว คล้ายกำลัง
มองหาอะไรบางอย่าง

เซวี่ยเซียนหมิงกล่าว "ตลอดทางที่ข้าผ่านมาได้ยินว่าหากไม่มีอันใด

ผิดพลาด ยามนี้คะแนนสะสมของเจ้าเหนือกว่าผู้อื่นอยู่มาก อูซาไรเขตชั้นนี้
ต้องเป็นของเจ้าแน่"

"นั่นมันแน่นอนอยู่แล้ว ของของคู่ร่วมบำเพ็ญของตน ข้าไหนเลยจะยอม
ปล่อยให้มันตกเป็นของผู้อื่น" เมิ่งเสวียหลี่แทงทวนใส่ปลาตัวที่อวบอ้วนที่สุดใน
ในน้ำ ผิวน้ำแตกกระจาย

เซวียเซียนหมิงถูกเมิ่งเสวียหลี่ทำเปียกไปทั้งตัว เขากะโดดพลาจร้องด่า
"เจ้ามันเป็นยาจกจนเคยแล้ว ทั้งตัวมีแต่กลิ่นยาจก!"

เห็นสหายเก่า นิสัยดั้งเดิมของเมิ่งเสวียหลี่ก็กำเริบ หากมองจากจุดนี้
ที่หูชื่อบอกว่าเขาแสร้งทำตัวไร้เดียงสานั้นย่อมมิใช่เป็นการใส่ความปรักปรำกัน
แต่อย่างใด

"ยาจก? เจ้าไม่เคยไปเหิงทงจ้วยวน ไม่รู้หรือว่าคู่ร่วมบำเพ็ญของข้า
มีเงินทองมากมายเพียงใด! เขามีภูเขาสองภูเขาทองยาวเหยียดถึงหมื่นหลี่
จะใช้สักกี่ชาติก็ไม่มีวันหมด!"

"อูยๆ! หน้าไม่อาย!"

เซวียเซียนหมิงมองดูแผ่นหลังของเซียวอิงอวี่นแล้วเอ่ยว่า "ศิษย์คนโต
ของเจ้าคนนั้นท่าทางพิลึกพิลั่น ไม่เหมือนศิษย์คนรองของเจ้าสักนิด"

เมิ่งเสวียหลี่ถามอย่างประหลาดใจ "เจ้าพบกับอูชู่แล้ว?"

"ข้าลืมไปว่าเจ้าอยู่แดนสนธยา เลยไปหาเจ้าที่ยอดเขาฉางซุน คราวที่แล้ว
ข้าปลอมตัวเป็นนักพรตน้อย เกือบเกิดเรื่องร้ายขึ้น คราวนี้เลยคิดจะปลอมเป็น
คนอื่น บังเอิญเห็นศิษย์คนรองของเจ้ากำลังลงเขา จึงแปลงกายเป็นเขา ทว่า
เพราะพวกสานุศิษย์ที่วิหารถกสังฆกรรมพวกนั้นน่ารักน่าเอ็นดู ข้าในร่างของ
อูฉู่ชู่เลยเพลิดเพลินอยู่กับพวกเขาเป็นนาน พอพวกเขาเห็นอูฉู่ชู่ตัวจริงกลับมา...
ฮ่าๆๆ!"

เมิ่งเสวียหลี่ส่ายหน้าไม่เห็นด้วย "เจ้าแกล้งผู้ที่อ่อนแอกว่า ระวัง
กรรมตามสนอง บำเพ็ญเพียรอยู่ดีๆ ถูกอสูรนี้บาตฟาดตาย"

เซวียเซียนหมิงโบกมืออย่างหงุดหงิด "รู้แล้วๆ เจ้าพูดไม่รู้ก็รอบแล้ว ข้า
เปลี่ยนนิสัยนานแล้วเจ้าเองก็รู้"

ถึงเขาจะชอบแก่งมनुษย์ แต่เพราะมีอยู่ครั้งหนึ่งทำเอาคนเกือบตาย ถูกเม้งเสวี่ยหลี่สอนเรื่องกงเกวียนกำเกวียนเป็นการใหญ่ นับแต่นั้นเขาก็สำรวมตนขึ้นมาก

สองร้อยกว่าปีผ่านไป เหวียเซียนหมิงลืมเรื่องราวในอดีตหมดสิ้น จำได้ก็แค่เพียงเลาๆ เท่านั้นว่าเด็กน้อยคนนั้นแซ่หู

เม้งเสวี่ยหลี่เก็บทวนยาวกลับ บนปลายทวนสว่างไสวมีปลากะพงอวบอ้วนสองตัว เขายื่นมันไปข้างหน้า "เอาไป เลิกพูดเรื่องไร้สาระพวกนั้นได้แล้ว"

เหวียเซียนหมิงระแวงระวังมองดูอีกฝ่าย "เจ้าคิดจะทำอะไร ข้าเลิกกินเนื้อดิบตั้งนานแล้ว"

"ข้าก็ไม่กินเหมือนกัน ถึงได้จะยืมเพลิงอสุรของเจ้าอย่างมันให้สุก"

เหวียเซียนหมิงตะลึงที่เห็นเม้งเสวี่ยหลี่พูดราวกับเป็นเรื่องสามัญธรรมดา "เพลิงอสุรของข้าเพียงพ่นออกมาคราหนึ่งก็เผาภูผาผาลาญล้าธารได้แล้ว แต่กลับจะให้ข้าช่วยเจ้าอย่างปลา?"

"ไม่ใช่ช่วยข้า" เม้งเสวี่ยหลี่เชิดคางบู้ไปไปยังเงาคนที่อยู่ในป่า "เจ้าดูศิษย์คนโตของข้ามองใช่หรือไม่"

เหวียเซียนหมิงพูดห้วน "เจ้ามันก็ทำตัวไม่ต่างกับแม่ไก่ทอดไขทองค่าน่าเสียดายที่ไขทองค่านั้นเจ้าไม่ได้แบ่งมันออกมาเอง"

"ข้าเป็นอาจารย์ของเขา เป็นอาจารย์หนึ่งวันเท่ากับเป็นบิดาชั่วชีวิต หากข้าเป็นบิดา เจ้าก็เท่ากับเป็นอาของเขา! เด็กน้อยเห็นดเห็น้อยมาทั้งวันกำลังรอกินอยู่ เจ้าเป็นอาของเขาไม่คิดจะแสดงน้ำใจบ้างหรือไม่ เร็วหน่อย"

"ไม่มีทาง ทำเช่นนั้นเท่ากับลบหลู่เพลิงอสุร หยามเกียรติข้า หยามเกียรติชนผ่านกยุง!"

ผ่านไปครึ่งถ้วยชา

"ถึงอริน มากินปลา!" เม้งเสวี่ยหลี่ตะโกน

"หอมจริงๆ" เหวียเซียนหมิงเอ่ยปาก "เจ้าไม่กินหรือ"

สามคนนั่งล้อมอยู่ริมธาร ปลาตัวอ้วนบนกิงไม้ถูกย่างด้วยเพลิงอสุร ทันที

ที่กักตลงไปก็จะรับรู้ได้ถึงรสสัมผัสกรอบนอกนุ่มในระคนกับกลิ่นไม่หอมสดชื่น พร้อมน้ำมันไหลเยิ้มออกมาน้อยๆ

เมิ่งเสวี่ยหลี่ส่ายหน้า ประคองส่งมันให้จี้เซี่ยวราวกับเป็นวัตถุล้ำค่า "ถึงอวีน กินดู"

จี้เซี่ยวยื่นมือรับกึ่งไม้ หมายถึงเมิ่งเสวี่ยหลี่คำหนึ่ง แต่อีกฝ่ายกลับเบี่ยงหน้าหลบ

เมิ่งเสวี่ยหลี่แกะเปลือกเมล็ดสน ถามเซี่ยเซียนหมิง "จริงสิ เจ้าแปลงกายเป็นจิ้งจอกได้เช่นไร เจ้าเคยพบเขามาก่อนหรือ"

เซี่ยเซียนหมิงกินปลาอย่างทั้งหน่งทั้งก้าง เขาพูดอย่างไม่แยแส "เคยข้าพบเจอระหว่างทาง ห่างจากนี้ไปไม่กี่ไกล 'ไม่รู้'ว่าไปทำเรื่องชั่วอะไรไว้ถึงถูกคนจับแขวนทรมานเล่นงานเสียฉิบว่ ถ้าไม่ได้ข้าช่วยไว้ดีไม่ดีอาจตายไปแล้ว"

บทที่ 66

ออกอ้อนขอเลาะ

"อะไรนะ จิตที่ถูกผู้ใดทำร้าย!" เมิ่งเสวี่ยหลี่ประหลาดใจผลนผลันลุกขึ้นยืนหลายวันมานี้เขาประมือกับคนมากก็ไม่ใช่น้อย ย่อมคุ้นเคยรู้ดีถึงฝีมือของผู้บำเพ็ญพรตหนุ่มเหล่านั้น จิตจึงจัดได้ว่ามีฝีมือไม่ธรรมดา ชูยจึงศิษย์สายตรงของเจ้าสำนักห่านซานเขาเองก็เคยเจอมาแล้ว ฝีมือของพวกเขาสองคนเรียกได้ว่าพอดพอดเหวี่ยง แล้วใครกันถึงสามารถจับจิตที่มีดเล่่งงานแต่ฝ่ายเดียวได้ แดนสนธยานี้ยังมียอดฝีมือแฝงกายอยู่เช่นนั้นหรือ

เมิ่งเสวี่ยหลี่หันหน้าไปทางจีเซียว "ไหนๆ พวกเราก็เคยร่วมเดินทางกันมา เห็นคนใกล้เคียงมีฝีมือช่วยเหลือไหนเลยจะเรียกตนว่าผู้มีคุณธรรมได้ ยังมีพรรคพวกของเขาอีก ทุกคนล้วนนิสัยไม่เลว"

จีเซียวยิ้มตอบ "หากเจ้าอยากไป เช่นนั้นพวกเราไปกันเถอะ"

เมิ่งเสวี่ยหลี่ลากเชวี่ยเซียนหมิงลุกขึ้น "ไป"

เชวี่ยเซียนหมิงสปรอออกมาคราหนึ่ง โยนกิ่งไม้ว่างเปล่าในมือทิ้ง "คิดว่าข้าลำบากลำบากตามหาเจ้าเพื่ออย่างปลา ถือโอกาสช่วยคนสร้างบุญกุศลหรือไรกัน ข้ามีเรื่องสำคัญต้องการปรึกษากับเจ้า! เจ้ารีบกลับแดนอสูรไปพร้อมกับข้า..."

เมิ่งเสวี่ยหลี่ปิดปากเชวี่ยเซียนหมิง "กลับห่านซาน กลับยอดเขาฉางชุน! จบการประลองแล้วพวกเราจะกลับบ้านทันที!"

เขาพอเดาออกว่าแดนอสูรคงเกิดเรื่องบางอย่างขึ้น หาไม่แล้วนกยูง

มีหรือจะมาตามหาเขาถึงที่นี่ แต่หากผู้เป็นศิษย์ถามขึ้นมาสองสามประโยค อย่างชาวอสูรเข้ามาในแดนสนธยาได้เช่นไร เหตุใดเจ้าถึงจะไปแดนอสูร เขาเองก็นึกไม่ออกว่าควรตอบเช่นไร เชียวถึงอวินคล้ายรับรู้ได้ถึงความลำบากใจของเขา ถึงได้ไม่เอ่ยปากถาม เมื่องเสวียหลี่ด้านหนึ่งก็ขึ้นชมในความอบอุ่นมีน้ำใจ เอาใจใส่รู้จักอดทนอดกลั้นของอีกฝ่าย ด้านหนึ่งก็รู้สึกละอายใจ

สุดท้ายเซวี่ยเชียนหมิงก็ทานเมี่ยงเสวียหลี่ไม่ไหว ยอมเดินขึ้นหน้าทางเมี่ยงเสวียหลี่แอบพิจารณาสีหน้าของผู้เป็นศิษย์อยู่เจิบๆ เขาถ่ายเสียง "ถึงอวิน ข้าไม่ได้ตั้งใจจะปิดบังเจ้า เรื่องในอดีตของข้า วั่วนหน้าจะค่อยๆ เล่าให้เจ้าฟัง ขอเวลาข้าสักหน่อย"

จี้เซียวัดเมล็ดสนที่แกะเปลือกเสร็จแล้วกำหนึ่งให้เขา ก่อนจะพูดสั้นๆ ชวนให้รู้สึกสบายใจ

"ข้าจะรอ"

เมี่ยงเสวียหลี่ประคองเมล็ดสนขาวหอมนุ่มละมุนไว้ในกำมือ ในใจรู้สึกอบอุ่น ด้วยเพราะไม่อาจตัดใจกินจึงเก็บมันใส่ถุงสัมภาระ

เห็นพวกเขาสองคนส่งสายตาให้กันไปมาเช่นนั้น เซวี่ยเชียนหมิงก็อดตาหลับตาเหล่อกไม่ได้ "พวกเจ้าสองคนอดอันจนละไปมาต่อหน้าข้าเช่นนี้ ไม่คิดถึงหัวอกข้าบ้างเลย..."

เมี่ยงเสวียหลี่กระโดดเข้าไปปิดปากเซวี่ยเชียนหมิงอีกคราว "เหลวไหล!"

เซวี่ยเชียนหมิงนึกสนุก เขาขยิบตาถ่ายเสียงบอกเมี่ยงเสวียหลี่ "ฮ่าๆ คู่ร่วมบำเพ็ญของจี้เซียวมีใจเป็นอื่น ตกหลุมรักศิษย์ของตัวเองเข้าให้แล้ว! บอกมาตามตรง เจ้าอยากได้เขาใช่หรือไม่ ถ้าอยากได้ก็บอกมา พวกเราเป็นพี่น้องกัน ข้าย่อมต้องช่วยเจ้าอยู่แล้ว! อสูรเผ่าอย่างพวกเราคิดล่อลวงลูกนกวัยกระเตาะ ง่ายแค่เอื้อมมือคว้า เขาเพิ่งออกผจญโลก บริสุทธิไร้เดียงสาไม่ต่างอันใดกับกระดาดขาว เจ้าเป็นอาจารย์ เขาย่อมต้องฟังพาวางใจเจ้าที่เจ้าต้องทำก็แค่หว่านเสน่ห์ล่อลวงเขาเพิ่มเล็กน้อย..."

เมี่ยงเสวียหลี่แก้มแดงระเรื่อ ไม่รู้ว่าอายหรือโมโห "หุบปาก! ข้ากับอวินล้วนบริสุทธิ์ใจ หาได้มีความคิดสกปรกอย่างที่เจ้าว่า!"

เขาบริสุทธิ์ใจไม่มีอันใดให้ต้องละอายจริงอย่างนั้นหรือ ภาพเหตุการณ์ในอดีตปรากฏขึ้นในสมองอย่างรวดเร็ว เมื่งเสวี่ยหลี่พยายามบังคับตัวเองไม่ให้คิด หันไปไล่ชกต๋อยเซวี่ยเซียนหมิงเป็นพัลวัน

จี้เซี่ยวยกยิ้มมุมปากเดินอยู่ทางด้านหลัง เห็นคู่ร่วมบำเพ็ญตัวน้อยกระโดดโลดเต้นสนุกสนานไล่ชกต๋อยฮูร่นกยุงตลอดทางเช่นนั้น เขาก็อดคิดไม่ได้ว่าอีกฝ่ายน่ารักน่าใคร่ยิ่งนัก ขณะเดียวกันก็รู้สึกกลัวกลุ่มอยู่เล็กๆ

"เฮ้อ ยังทำตัวเป็นเด็กน้อยไม่เลิก..."

จี้ต๋อไม่ได้สติ ท่ามกลางความเจ็บปวดแสนสาหัสเขาคล้ายกำลังฝันร้าย ภาพในฝันแหลกละเอียดไม่เป็นชิ้นดี ท่ามกลางเสียงหัวเราะสนุกสนานเสียงกระซิบกระซาบของผู้คน ยังมีเสียงเด็กน้อยไร้เดียงสาตะโกนเรียกเขาว่า ศิษย์พี่หญิงๆ

เขาอยากบอกว่าซ้ำผิดไปแล้ว ซ้ำไม่ใช่ จี้ต๋อรวบรวมกำลังทั้งหมดหมายส่งเสียง แต่จู่ๆ เขาก็ลืมหืมตาขึ้น ดวงดาวดาราดาษเหนือฟากฟ้ายามราตรีกับเงาไม้พลิวไหวปรากฏขึ้นต่อสายตา จี้ต๋อสายตาพร่ามัว มองเห็นเงาร่างคนผู้หนึ่งกำลังขยับไหว

เพราะเสียงเลือดมากไป น้ำเสียงเขาถึงได้แหบพร่าหมดสิ้น "เสวี่ยหลี่ เจ้ามาช่วยข้าแล้วหรือ" ในแดนสนธยา นอกจากเมื่งเสวี่ยหลี่แล้วยังจะมีใครช่วยเขาจากเงื้อมมือของหนิงเว่ยได้อีก

"เสวี่ยป้าเจ้าน่ะสิ!"

'ผัวะ' แก้มขวาจี้ต๋อเจ็บแปลบ เขาถูกอีกฝ่ายตบเรียกสติ แม้จะไม่วางใจแต่น้ำเสียงของอีกฝ่ายกลับคุ้นหูยิ่งยวด

"ต๋นหรือยัง!"

จี้ต๋อเฝงตามองดูอีกคราว เขาหัวเราะแผ่วเบา "ที่แท้ก็ท่านยายช่งของข้านี่เอง ในที่สุดเจ้าก็กลับมาแล้ว ข้ารู้ว่าเจ้าไม่มีทางทอดทิ้งพี่น้อง..."

บนพื้นเต็มไปด้วยคราบเลือด หนิงเว่ยกับชายชุดดำหายตัวไปอย่างไร้ร่องรอยนานแล้ว จี้ต๋อกับพรรคพวกเอนกายรวบรวมกำลังฟุ้งง่วนอยู่ได้ต้นไม้

เขาเป็นคนสุดท้ายที่ได้สติ

เห็นอีกฝ่ายเป็นเช่นนั้นซึ่งเฉียนอื่กั๊กโมโห เพิ่งผ่านประตูนรกมาแท้ๆ แต่กลับยังทำเหมือนไม่นึกแะแสบอันใด รวากับว่าคนที่ได้รับบาดเจ็บสาหัสไม่ใช่ตนเอง ดังนั้นนางจึงยกแขนขึ้น

'ผัวะ' แก้มซ้ายของจิงตีโดนเข้าอีกฝ่ามือ รอยประทับนิ้วสีแดงจางๆ เข้าคู่กับแก้มขวา เขาถามอย่างน้อยเนื้อดำใจ

"โยเจ้าถึงตบข้า"

"ได้สติหรือยัง" ซึ่งเฉียนอื่กั๊กตามองไปรอบๆ พลังพูดอย่างโมโห "รู้จักพวกเจ้านับเป็นโชคร้ายของข้าโดยแท้!"

หลังถูกทำให้โมโห นางก็ถอนตัวออกจากกลุ่มเดินทางเพียงลำพัง เดิมที่ตั้งใจจะไปค่ายเวทเคลื่อนย้ายออกจากแดนสนธยา ทว่าพอใจเริ่มเย็นลง ยิ่งเดินนางก็ยิ่งนึกเสียใจ ครั้นนึกถึงที่ตกลงกันไว้ในตอนแรกว่าจะมาพร้อมกันไปพร้อมกัน สุดท้ายนางก็ตัดสินใจเดินทางกลับเมืองจางยาง และเพราะรู้ถึงนิสัยใจคอวิถีเดินทางของพรรคพวกเป็นอย่างดี นางจึงเชื่อว่าจะสามารถพบเจออีกฝ่ายได้ระหว่างทาง

แต่ใครเล่าจะนึกว่าตอนพบเจอกันพวกเขาทั้งสองจะถูกจับแขวนอยู่บนต้นไม้สูง ลมพัดร่างแกว่งไปมา เลือดไหลหยดท่วมพื้น เป็นตายมิอาจรู้

พวกเขาทั้งสองคน จึงตีอากรสาหัสที่สุด แค่อ้าปากก็กระอักเลือดแล้ว ส่วนสวี่ซานซาน หลิวจิ้ง จิ้งมู่ แม้จะบาดเจ็บแต่ก็ยังมีความแข็งแรงพูดคุ้ยหยันเย้ยตัวเองอยู่

หลิวจิ้งกล่าว "ขอบคุณศิษย์น้องซึ่ง หากเจ้าไม่กลับมา พวกเราคงจบชีวิตอยู่ที่นั่นหมดแล้ว ข้าขอมอบบทเพลง 'ผู้ฝึกทักษะแพทย์ที่ยิ่งใหญ่ เลิศภพจบแดน' ให้กับศิษย์น้องซึ่ง"

สวี่ซานซาน "ข้าบุกเหนือทะเลลุยใต้ทั่วเขาเป่ยหมิงซาน นึกไม่ถึงกลับมาตกอยู่ในกำมือเจ้าเด็กชนเหลือง* อย่าให้ข้าได้เจอเขาอีกเชียวนะ ถึงตอนนั้นไม่ว่าจะเป็นใครข้าก็ไม่ไ้เว้นหน้าทั้งนั้น เจอเขาคราหนึ่ง ข้าก็จะเล่นงานเขาคราหนึ่ง"

* เด็กชนเหลือง อุปมาถึงเด็กที่ไม่รู้เรื่องราว เด็กไม่รู้จักโต

เจิ้งมู่ "อุมิตาภพุทธ เวรกรรมๆ"

ซึ่งเจียนอ้อโมโห "พอได้แล้ว! พวกเจ้ายังไม่เข้าใจสถานการณ์อีก! ไม่รู้หรือว่าแดนสนธยาครานี้มันเป็นอย่างไรกันแน่!"

พวกเขาสี่คนเงยหน้าขึ้นพร้อมกัน มองดูนางด้วยสายตาขุ่นมัวไม่เข้าใจ
ห่างออกไปไม่กี่ไกล จู่ๆ น้ำเสียงกระจ่างชัดของใครบางคนก็ดังขึ้น

"เช่นนั้น...เจ้าคิดว่ามันเป็นเช่นไร"

ทั้งห้าสีหน้าระแวงตระวัง ทว่าพอเห็นอีกฝ่ายชัด พวกเขาทั้งหมดก็ต่าง
ถอนหายใจราวกับว่ารูปร่างแบบบางนั้นนำพาความรู้สึกปลอดภัยใหญ่หลวง
มาสู่พวกเขาได้

พวกเม้งเสวี่ยหลี่สามคนออกจากป่าเดินตรงมายังริมลำธาร

จิงตี้ยิ้ม "เสวี่ยหลี่ อย่ามองข้า ข้ายามนี้มีนาม"

ดังนั้นจิงตี้จึงเดินขึ้นหน้าสองก้าว ช่วยบดบังสายตาของเม้งเสวี่ยหลี่ให้
จิงตี้ "..."

ซึ่งเจียนอ้อสุดลมหายใจเข้าลึกๆ "อาวุโสเม้ง ข้ามีข้อคาถาคะเนบางประการ
มาถึงยามนี้ข้าจะบอกทุกอย่างให้ท่านทราบ ก่อนมาแดนสนธยาอาจารย์
ได้กำชับข้าว่าอย่าอยู่สูงจนถึงคนสุดท้าย ทางที่ดีให้กลับออกมาก่อนสามวัน
สุดท้าย คำสั่งของอาจารย์มีอาจชัด ดังนั้นข้าจึงรับปาก"

นางครุ่นคิดรอบคอบกว่าพวกจิงตี้ นับแต่เจอการชุมนุมโจมตีครั้งแรก นาง
ก็เริ่มพินิจพิจารณาแล้ว อีกทั้งยังผูกโยงเรื่องราวต่างๆ ที่เกิดขึ้นทั้งก่อนและหลัง
เริ่มเข้าด้วยกัน ทว่าพรรคพวกคนอื่นๆ กลับก็แค่เห็นนางบันดาลโทเซทำตัว
ยากเข้าใจ สุดท้ายก็มิเฝือกอนตัวออกจากกลุ่ม ทุกคนต่างคิดว่าคงเพราะจิงตี้
ทำตัวเหลวไหลกำเริบเลิบบาน ไม่เคยคิดวิเคราะห์ลึกซึ้งอันใด

จิงตี้ขมวดคิ้ว รู้สึกว่านางระแวงมากเกินไป "แล้วเช่นไร อาจารย์ข้าก็
กำชับไว้เช่นนั้นเหมือนกัน"

สวีซานซานกับเจิ้งมู่ต่างเห็นพ้อง

พวกเขาต่างคิดว่าเหมือน 'บุตรเดินทางพันหลี่มารดาเป็นกังวล' ศิษย์
เดินทางออกจากสำนัก ผู้เป็นอาจารย์กำชับศิษย์ให้เดินทางกลับเร็ววัน

ไม่เห็นจะมีอันใดแปลกประหลาด

ตอนเจอกันครั้งแรก จึงแนะนำให้ทุกคนให้เมิ่งเสวี่หลี่รู้จักด้วยความภาคภูมิใจ พวกเขาทุกคนล้วนแต่เป็นสานุศิษย์สายตรงของเจ้าสำนัก ปรมจารย์ หรือผู้ยิ่งใหญ่ประจำสำนักด้วยกันทั้งสิ้น เป็นความหวังของสำนัก ดังนั้นหากจะได้รับถ้อยความกำชับสั่งเสีย ความเอ็นดูจากผู้เป็นอาจารย์มาก่อนก็หาใช่เรื่องแปลกแต่อย่างใด

จึงที่นั่งเงียบไม่พูดไม่จา ในหัวเขี่ยเขียนหมิงเต็มไปด้วยเมฆหมอก เมิ่งเสวี่หลี่มองดูซึ่งเขียนอีกด้วยแววตาสงสัย รอฟังคำพูดที่เหลือ

ทุกอย่างเงียบงัน จี๋เซียวพูดขึ้นด้วยน้ำเสียงราบเรียบ "ช่วงสามวันสุดท้าย จะมีใครทำอะไรหรือ"

ลมพัดแซกซ่า น้ำในลำธารไหลริน แผ่นหลังของทุกคนหนาวสะท้าน ซึ่งเขียนอี้ไม่อยากรู้คำตอบ นางหวังว่ายามนี้ทุกคนจะเข้าใจความหมายของตน ทว่าจึงตึกกลับยังคงนั่งเงียบ หากจะ让他เชื่อว่า การประลองแดนสนธยา อันให้ครวนี้มีแผนการร้ายซ่อนอยู่เบื้องหลัง ทุกอย่างทีหนึ่งเวททำล้วนเป็นไปตามประสงค์ของสำนัก เขายินดีที่จะเชื่อว่าหนึ่งเวททำทุกอย่างไปด้วยเพราะบุญคุณความแค้นส่วนตัวมากกว่า

ซึ่งเขียนอี้กล่าวว่า "นี่เป็นการประลองแดนสนธยารั้งแรกหลังจี๋เซียวเงินเหรินลาโลก กฎของเขาจะยังคงมีอยู่หรือจะมีการเปลี่ยนแปลงไป นับแต่เมื่อผู้ใดจะเป็นผู้กุมอำนาจเหนือแดนสนธยา ทั้งหมดล้วนขึ้นอยู่กับการประลองครั้งนี้ พวกเจ้าถูกคนของสำนักหมิงเยวี่หูคุมใจดี..."

ซึ่งเขียนอี้อยากบอกว่าเรื่องนี้มีสำนักหมิงเยวี่หูเป็นผู้นำ นอกจากห่านานแล้ว หัวหน้าใหญ่ที่เหลือล้วนรู้ดีอยู่แล้ว พวกเขาพร้อมมือร่วมใจจัดการเรื่องนี้ หลังอริกระบี่สิ้นได้ไม่นาน หัวหน้าใหญ่ก็มีสัญญาข้อตกลงลับ สัญญาลับที่ว่านี้มาจากที่ใด นางไม่กล้าคิดต่อ ก่อนหน้านั้นบรรดาผู้ยิ่งใหญ่ทั้งหลายเหล่านั้นเคยตกลงร่วมมือทำอะไรกันมาก่อนหรือไม่ การตายของอริกระบี่...

จึงที่ตัดบท "ข้าไม่เชื่อ ข้าเป็นศิษย์คนโตของสำนักหมิงเยวี่หู หากมีเรื่องเช่นนั้นจริง ข้าไหนเลยจะไม่รู้!" เขาพูดย้ำ "ทันทีที่ออกจากแดนสนธยา ข้าจะ

ไปถามอาจารย์ต่อหน้า นอกจากอาจารย์เอ่ยปากยอมรับเอง ข้าไม่มีทางเชื่อ
เด็ดขาด"

บรรยากาศกลับกลายเป็นอีตืด พวกเขาแต่ละคนล้วนกลัดกลุ้ม

ตอนรวมกลุ่มมาแดนสนธยาพวกเขาต่างมีใจห้าวหาญหมั่นจั่ง ปณิธาน
ฮึกเหิม บอกว่าจะทำคะแนนให้สูงกว่าผู้ชนะการประลองในอดีตให้จงได้ ทว่า
ยามนี้ทั้งๆ ที่มาถึงช่วงหลังของการประลองแล้วแท้ๆ แต่เหนือหัวกลับถูกเงาดำ
ทั่วแผ่นฟ้าผืนปฐพีครอบงำ ทำเอาหายใจแทบไม่ออก

ทันใดนั้นพวกเขาก็ได้ยินเสียงเสียวหล่ฟุดขึ้น "เฮ้อ ข้าคิดว่าเรื่องใหญ่อะไร
เสียอีก"

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://jamshop.jamsai.com/product/6541->